

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2009. év március hó 19. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt folyamatban volt büntetőügyben az **I. r.** terhelt által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Csongrád Megyei Bíróság 2.B.374/2005/16. számú ítéletét és a Szegedi Ítéltábla Bf.I.13/2007/8. számú ítéletét az I. r. terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A felülvizsgálat során felmerült 3000,- (háromezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Csongrád Megyei Bíróság a 2006. november hó 9. napján kihirdetett 2.B.374/2005/16. számú ítéletével az I. r. terheltet bűnösnek mondta ki társtettességben elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletében, társtettességben elkövetett önbíráskodás büntettének kísérletében, és társtettességben, a sértett sanyargatásával elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében. Ezért őt halmazati büntetésül 3 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A megállapított tényállás lényege szerint a 1964-ben született I. r. terhelt szerb állampolgár. Főiskolát végzett és egyéni

vállalkozó mellett kertészként dolgozik. Nős, de a feleségétől különváltan él. Magyarországon büntetve korábban nem volt.

I. r. terhelt, továbbá házastársa a III. r. terhelt és annak gyermekei, a II. r. terhelt és lánya együtt éltek az ingatlanban.

A sértett kapcsolatot létesített a III.r. terhelt lányával, amit azonban az I. r. és a III. r. terheltek nem helyeseltek. A sértett 2003. november hó 15. és 25. napja közötti időben, pontosan meg nem határozható időpontban a terheltek lakóhelyéről eltulajdonította a III. r. terhelt több ékszerét, összesen 339.700 forint értékben. Ezzel összefüggésben a Szegedi Városi Bíróság a sértettet a 2005. február hó 23. napján kelt és jogerőre emelkedett 30.B.1695/2004/11. számú ítéletével bűnösnek mondta ki 1 rb. lopás büntetésében, és őt 6 hónap - végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. Ezen ítélet tényállása szerint nem került minden kétséget kizáró módon bizonyításra az, hogy a sértett a hivatkozott ékszereken túl eltulajdonított volna további 15.000 forintot, valamint 140 euró készpénzt.

A sértett által elkövetett fenti lopást követően a sértett 2003. december hó 3. napján felhívta a III.r. terhelt lányát és vele 23 órára találkozót beszélt meg. Mindez tudomására jutott az I. r. terheltek, aki elhatározta, hogy a sértettel megbeszéli a történeteket. Ennek megfelelően - miután nevelt lánya 23 órakor találkozott a sértettel - az I. r. terhelt a helyszínre ment és a sértettet hátulról próbálta megfogni, aki azonban elmenekült. Ekkor az I. r. terhelt telefonon értesítette nevelt fiát, a II. r. terheltet, hogy a sértett megszökött és jöjjön a helyszínre. A II. r. terhelt egy, a jelen eljárással nem érintett barátjával a térre ment és annak közelében megtalálta, elfogta és kettő alkalommal lefejelte a sértettet. Miután a II. r. terhelt a sértettet a barátjával közösen visszavitte a térre, ott az I. r. terhelttel, továbbá az időközben odaérkező III. r. terhelttel a sértettet közösen bántalmazni kezdte akként, hogy a terheltek a sértettet több, pontosan meg nem állapítható alkalommal testszerte kézzel bántalmazták. Ezt követően az I. r. terhelt a magával hozott 321 cm hosszú, 4 mm széles, műszálas anyagú az egyik végén csúszóhurokkal ellátott szarítókötelet a sértett nyakába tette annak érdekében, hogy a terheltektől ne tudjon megszökni.

Az így személyi szabadságától megfosztott sértettet az I., II. és III. r. terheltek a lakóhelyükre vitték akként, hogy a sértett nyakába akasztott kötelet az I. r. terhelt fogta, és útközben a földre kerülő sértettet a kötélnél fogva az út egy részén a földön húzta, amitől Kósa Gábornak fulladásos érzése támadt. Az ingatlanhoz érve annak udvarán az I. r., a II. r. és a III. r. terheltek közösen bántalmazták a sértettet és közben követelték tőle, hogy a házból eltulajdonított értékeket adja vissza. Ennek

során az I. r. terhelte a sértettet testszerte több alkalommal ököllel és tenyérrel ütlegette. A II. r. terhelte a földre kerülő sértettet a nála lévő 83 cm hosszú 330 gramm össztömegű acéllánccal, valamint ököllel testszerte bántalmazta, míg a III. r. terhelte a szintén már földön fekvő sértettet egy 112 cm hosszú 23 mm széles, a végén egy 45x35 mm nagyságú fémcsattal ellátott nadrágszíjjal ütötte akként, hogy az ütések a sértettet a szíj csatos részével érték.

Ezen bántalmazás hatására a személyi szabadságától megfosztott és a terheltek által a hivatkozott tettlegesség folytán sanyargatott sértett beismerte, hogy ő tulajdonította el a terheltek által követelt értékeket és azt állította, hogy azok zálogcéduláit lakóhelyén tartja. Az I. r., a II. r. és a III. r. terheltek abból a célból, hogy jogos vagyoni igényüknek érvényt szerezzenek, erőszakkal arra kényszerítették a sértettet, hogy az velük, továbbá a jelen büntetőeljárással nem érintett egy további személlyel a sértett volt tartózkodási helyére menjen és adja át nekik az általa említett zálogcédulákat. Ennek érdekében az I., II., III. r. terhelte, valamint a sértett és egy további személy a terheltek lakóhelyéről elindult. Végighaladtak a ligeten, a Belváros Hídon, majd a sértett állítólagos tartózkodási helyére értek. Az út során az I. r. és a II. r. terheltek a sértettet ütötték, illetve a földre kerülő sértettet többször megrúgták. Emellett a III. r. terhelte a továbbra is magánál tartott nadrágszíjjal a sértettet több alkalommal testszerte megütötte. A bántalmazások folytán a földre kerülő sértettet az I. r. terhelte rövid időn keresztül a nyakában lévő kötél révén a földön fekvő húzta, illetve amikor a sértett szökni próbált azt az I. és II. r. terheltek akként akadályozták meg, hogy az éppen kezükben tartott kötelet szorosan megfogták, így az annak másik végén lévő csúszóhurok a sértett nyakára szorult. Az I. és II. r. terheltek ezen cselekményei révén a sértettnek fulladásos érzése alakult ki.

Miután a terheltek, a sértett, valamint a jelen büntetőeljárással nem érintett további személy a házhoz értek, az I. és II. r. terheltek a sértettel együtt felmentek az érintett lakásba, amelybe azonban bejutni kulcsok hiányában nem tudtak, így a terheltek az általuk követelt zálogcédulákat nem kapták vissza. Az I. és II. r. terheltek a sértettel együtt az utcára visszamentek és úgy döntöttek, hogy a sértettet visszaviszik. A visszafele úton 2003. december hó 4. napján 0 óra 40 perckor a terheltek ismételten közösen bántalmazni kezdték a sértettet, azonban ezt a helyszínre érkező rendőrfőnök észlelte, és a terheltek további cselekményét megakadályozta.

A fentieket követően a sértettet az Országos Mentőszolgálat az SZTE Traumatológiai Klinikájára szállította, ahol a sértett 2003. december hó 8 napjáig kórházi kezelésben részesült.

Az I. r., Kócsó Tibor II. r. és a III. r. terheltek bántalmazása folytán a sértett a homloktájék többszörös zúzódásait és horzsolásait, a tarkótájék többszörös repesztett sebeit, mindkét első szemhéj zúzódásait, az orr zúzódását, a felsőajak zúzódását, mindkét kéz zúzódásait, a jobb kéz repesztett sebeit, és a bal comb zúzódását szenvedte el. E sérüléseket pontosan meg nem állapítható számú, de mintegy 20 rendbeli kis-közepes erejű erőbehatás eredményezte. A tarkón, arctájékon, valamint a kézfejekon diagnosztizált sérülések egy kisebb része keletkezhetett elesés alkalmával is, ugyanakkor nagyobb részük a terheltek hivatkozott bántalmazásának a következménye. A sértett e sérüléseinek gyógytartama külön-külön és együttesen is nyolc napon belüli azzal, hogy maradandó fogyatékoság, vagy súlyos egészségromlás nem alakult ki.

Mindezeken túl a sértett nyakán többszörös vonalas hámhorzsolásokat, azaz zsinogelési nyomokat is elszenvedett, továbbá a kórházi kezelése alatt a fül-orr-gégészeti konzílium nála a gégetájék zúzódását igazolta. Bár a sértett nyakán lévő többszörös zsinogelési nyomnak megfelelő felszínes horzsolásos sérülések gyógytartama szintén nyolc napon belüli, ugyanakkor az I. r. és a II. r. terheltek bántalmazása folytán a sértettnél a kialakultnál súlyosabb, akár életveszélyes állapot is létrejöhetett volna. A nyakába akasztott szárítókötél a sértett terheltek által történt vezetése során, az aktív vagy passzív ellenállásakor, továbbá a földre kerülése alkalmával a földön történt húzásakor a nyaki erek leszorítása, agyi oxigénhiányos állapoton át a sértett halálához is vezethetett volna, hiszen ahhoz nagy erőbehatás nélkül csupán néhány percig tartó elszorítás lett volna szükséges.

A jogi indokolás körében rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. terhelt a lehetséges életveszélyes eredménybe belenyugodva cselekedett, amikor a sértettet a csúszóhurokkal ellátott kötéllal a földön húzta, illetve a sértett szökési kísérletei során ezzel a hurokkal vezette. Tudattartamának az általános élettapasztalatok alapján ki kellett terjednie arra, hogy a sértett nyakára szoruló kötéllal a halál fulladás révén történő bekövetkezésének a reális, de nem szükségszerű lehetőségét jelenti. A földön fekvő sértett földön történő húzása során az I. r. terhelt által is tudottan a sértett minden támpont és alátámasztás nélkül szenvedte el az I. r. terhelt által tartott kötéllal fojtóhatását. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján az I. r. terhelt cselekményét 1 rb. a Btk. 273. §-ának (1) bekezdésében meghatározott és aszerint büntetendő társtettesként elkövetett önbíráskodás büntettének, 1 rb. a Btk. 175. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, a (3) bekezdésének c) pontja szerint minősülő és büntetendő társtettesként, a sértett sanyargatásával elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének, valamint 1 rb. a Btk. 170. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, az (5)

bekezdésének első tétele szerint minősülő társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősítette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. terhelt és védője által felmentésért, illetve enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés folytán másodfokon eljáró Szegedi Ítéltábla a 2007. március hó 13. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozott Bf.I.13/2007/8. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. terheltre vonatkozó részében helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az I. r. terheltnek a nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján az elsőfokú ítélet tényállását kiegészítette azzal, hogy az I. r. terhelt magyar anyanyelvű, bevándorolt jogállású, letelepedési engedéllyel rendelkezik. A házastársától külön élő, közös kiskorú gyermekük tartására 6000 forint tartásdíjat fizet és őt természetben is tartja.

A másodfokú bíróság pontosította az I. r. terhelt terhére megállapított egyes bűncselekmények jogszabályi hivatkozásait, és rámutatott arra, hogy a terheltre irányadó 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztés keretei között a törvényi minimum közelében kiszabott szabadságvesztés-büntetés inkább enyhe, mint súlyos, ezért annak további enyhítésére nem kerülhetett sor.

II. A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen az I. r. terhelt nyújtott be felülvizsgálati indítványt arra hivatkozással, hogy a sértett nem szenvedett súlyos sérüléseket és nem állt szándékában életveszélyes sérülés okozása sem. Az eljáró bíróságok feltételezés alapján tévesen minősítették a cselekményét életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének. A Csongrád Megyei Bíróság feltételes módon ítélt és nem győződött meg teljesen a körülményekről. Tisztában van azzal, hogy bűncselekményt követett el és az első fokon (értsd eredetileg a Szegedi Városi Bíróság által) hozott végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett 10 hónapi börtönbüntetést méltányosnak tartja, de a letöltendő 3 év börtön már eltúlzottan szigorú büntetés.

A Legfőbb Ügyészség BF.1954/2008. számú átirata szerint a felülvizsgálati indítvány nem alapos.

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás alapján az eljáró bíróságok anyagi jogszabálysértés nélkül állapították meg az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletét és a terhelt további magatartásának az anyagi jogi minősítése is törvényes. Hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértésre nem merült fel adat, ezért a Legfőbb Ügyészség azt indítványozta, hogy a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványnak ne adjon helyt és a megtámadott határozatot az I. r. terhelt vonatkozásában hatályában tartsa fenn.

A Legfelsőbb Bíróság a Be. 420. §-ának (1) bekezdése és a Be. 424. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, amelyen a védő a terhelt felülvizsgálati indítványával egyező indítványt tett.

Előadta, hogy bár az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tette, de nem rögzítette maradéktalanul az igazságügyi orvosszakértő véleményét. Márpedig aszerint a sértett nyakán rögzített sérülések lefutása nem igazolja, hogy fel akarták volna őt akasztani, mert a zsinogelési nyomok nem függőleges, vagy ferde, hanem vízszintes lefutásúak.

A tényállás tehát hiányos, mert nem tartalmazza, hogy pontosan milyen sérüléseket rögzítettek a sértett nyakán, és azt sem, hogy milyen mélységben fúródtak be a zsinogelési barázdák a bőrébe. Azt viszont tényként állapították meg, hogy nem alakult ki életveszélyes állapot.

Az élet és a testi épség büntetőjogi védelméről szóló 15. számú irányelv iránymutatást ad - egyebek mellett - azokról a tárgyi tényezőkről, amelyek segítségével az ölési szándék a testi sértés okozására irányuló szándéktól elhatárolható. A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás alapján az eszköz alkalmazásának módjából, erejéből, illetve irányultságából nem lehet következtetést levonni arra, hogy az elkövetők szándéka a sértett életének a kioltására, vagy akár életveszély okozására irányult volna.

Tény, hogy az eljáró bíróságok - a tényállásszerű eredmény hiányában - életveszélyt okozó testi sértés büntetnének a kísérletében állapították meg az I. r. terhelt bűnösségét. Az olyan esetekben azonban, amikor a tényállásszerű eredmény elmarad, a jogalkalmazóknak fokozott gondossággal kell vizsgálnia, hogy miért maradt el az eredmény, és az eljáró bíróságok ezt elmulasztották. Még azt sem tisztázták, hogy azon a hosszú úton, amelyen terheltek a sértettet vezették, mikor és hol keletkezhettek a sérülései.

Az irányadó tényállás alapján valójában nem lehet megállapítani, hogy az I. r. terhelt szándéka kiterjedt volna az életveszély okozására. Ennél fogva az lett volna a helyes minősítés, ahogyan az első eljárásban a Szegedi Városi Bíróság az I. r. terhelt cselekményét minősítette. Mindezekre figyelemmel a minősítés megváltoztatása és a büntetés lényeges enyhítése indokolt.

A nyilvános ülésen a legfőbb ügyész képviselője utalt rá, hogy a tényállást a terhelt nem vitatta. Abból pedig az eljáró bíróságok helyesen következtettek arra, hogy szándéka kiterjedt a lehetséges életveszélyes sérülés okozására is.

Az eljáró bíróságok a bizonyítás anyaga, és e körben az igazságügyi orvosszakértő véleménye alapján helyesen állapították meg, hogy a terheltek a sértettet nem akarták felakasztani, ezért az I. r. terhelte cselekményét helyesen minősítették társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének. Miután pedig az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, a Legfőbb Ügyészség a marasztaló jogerős határozat hatályában fenntartását indítványozta.

A nyilvános ülésen a terhelte előadta, hogy túl súlyosnak tartja a büntetést. 11 éves kislányával pedig már 11 hónapja nem találkozhatott, és ez különösen megviseli. Büntetése eltúlzottan súlyos, ezért az enyhítését kérte.

III. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot az abban rögzített tényállás alapul vétele mellett egyrészt a felülvizsgálati indítványban megjelölt - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott - okból, valamint - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában írt eljárásjogi felülvizsgálati okok tekintetében - hivatalból [Be. 423. § (4)-(5) bek.] bírálta felül.

Ennek során a felülvizsgálati indítványt - a Legfőbb Ügyészség állásfoglalásával egyezően - részben a törvényben kizártnak, részben alaptalannak találta.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvány elbírálása során abból indult ki, hogy a Be. 423. §-ának (1) bekezdésében foglaltak értelmében, a felülvizsgálati eljárásban a tényálláshoz kötöttség érvényesül. Ennél fogva a kötelezően irányadó jogerős ítéleti tényállás alapul vételével kell és lehet állást foglalni a rendkívüli jogorvoslat tárgyában.

A védő részben a megállapított tényálláson keresztül támadta jogerős marasztaló döntést, amikor azt állította, hogy az első- és a másodfokú bíróság ítélete hiányos, mert nem tartalmazza teljes körűen a bizonyítási eljárásban felhasznált igazságügyi orvosszakértői vélemény adatait, és ezért megalapozatlan.

Amint arra a Legfelsőbb Bíróság fentebb hivatkozott, a felülvizsgálati eljárásban a megállapított tényállás és a bizonyítékok értékelése nem támadható, ezért a felülvizsgálati indítvány ebben a részében a törvényben kizárt.

A Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint felülvizsgálatnak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy

törvénysértő intézkedést alkalmaztak, illetőleg a büntetés végrehajtását a Btk. 90. §-ában foglalt kizáró ok ellenére függesztették fel.

A felülvizsgálati indítvány szerint az I. r. terhelt cselekménye életveszélyt okozó testi sértés kísérlete helyett legfeljebb a Btk. 170. §-ának (2) bekezdése szerint minősülő és büntetendő súlyos testi sértés büntette kísérletének minősül, ezért a büntetés lényeges enyhítése indokolt.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletben megállapított tényállásból kiindulva azt állapította meg, hogy a cselekménysor első fázisában I. r. terhelt a társaival együtt a sértettet az Erdélyi térről a lakásukra vonszolták akként, hogy a nyakába akasztott kötelet az I. r. terhelt fogta. Útközben a földre kerülő sértettet a kötélnél fogva az út egy részén a földön húzta, amitől Kósa Gábornak fulladásos érzése támadt.

A cselekménysor másik fázisában - az utca felé haladva - az I. r. terhelt a bántalmazások folytán a földre kerülő sértettet a nyakában lévő kötél révén rövid időn keresztül ismét a földön fekvé húzta. Amikor a sértett szökni próbált azt az I. és II. r. terheltek akként akadályozták meg, hogy az éppen kezükben tartott kötelet szorosan megfogták, így az annak másik végén lévő csúszóhurok a sértett nyakára szorult. Az I. és II. r. terheltek ezen cselekményei révén a sértettnek ismét fulladásos érzése alakult ki.

Tartalmazza végül a tényállás, hogy mindezek folytán a sértett nyakán többszörös vonalas hámhorzsolások, azaz zsinegelési nyomok keletkeztek.

Mindezek alapján az eljáró bíróságok helyesen állapították meg, hogy I. r. terhelt a lehetséges életveszélyes eredménybe belenyugodva cselekedett, amikor a sértettet a csúszóhurokkal ellátott kötéllal a földön húzta, illetve a sértett szökési kísérletei során ezzel a hurokkal vezette. Tudattartamának az általános élettapasztalatok alapján ki kellett terjednie arra, hogy a sértett nyakára szoruló kötél a halál fulladás révén történő bekövetkezésének a reális, de nem szükségszerű lehetőségét jelenti.

Miután pedig az eljáró bíróságok által megállapított tényállás szerint az életveszélyes állapot nem alakult ki, ezért helyesen minősítették az I. r. terhelt e cselekményét a Btk. 170. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, az (5) bekezdésének I. fordulója szerint minősülő és büntetendő életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének.

A büntetés vagy az intézkedés akkor törvénysértő, ha a kiszabásának, illetve alkalmazásának a feltételeit meghatározó törvényi rendelkezésekkel ellentétes. Így pl. törvénysértő a büntetés, ha a bíróság az irányadó büntetési tétel felső határát meghaladó tartamú fő- vagy mellékbüntetést szabott ki.

Az I. r. terhelttel szemben a fő- és mellékbüntetés kiszabására a törvényi keretek között került sor. E törvényes keretek között viszont már a jogalkalmazói egyéniesítés érvényesül, ezért az elsőfokú bíróság döntését már a másodfokú bíróság sem bírálhatja felül korlátlanul [lásd Be. 371. § (2) bek.].

A jogbiztonság érdekében és „a jogerő tiszteletének” a jegyében a törvény korlátozza a jogerős ügydöntő határozatban megállapított büntetés vagy intézkedés felülvizsgálatát. Ha a minősítés törvényes és más anyagi jogszabálysértés sem történt, a büntetés nemét vagy mértékét meghatározó rendelkezéseket nem lehet megtámadni abból az okból, hogy eltúlzottan – vagy akár törvénysértően – súlyosak vagy enyhék. A büntetés kiszabás önmagában nem képezheti felülvizsgálat tárgyát.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság – miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles – a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat a felülvizsgálattal érintett I. r. terhelt vonatkozásában – a Be. 426. §-a alapján – a hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült bűnügyi költséget – a Be. 429. §-ának (1) bekezdése alapján – az állam viseli.

A Legfelsőbb Bíróság határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. §-a (4) bekezdésének a b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Legfelsőbb Bíróság mellőzheti.

Budapest, 2009. március hó 19. napján.

*Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Gábor s.k.
előadó bíró, Dr. Schäfer Annamária s.k. bíró*

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő

Bné